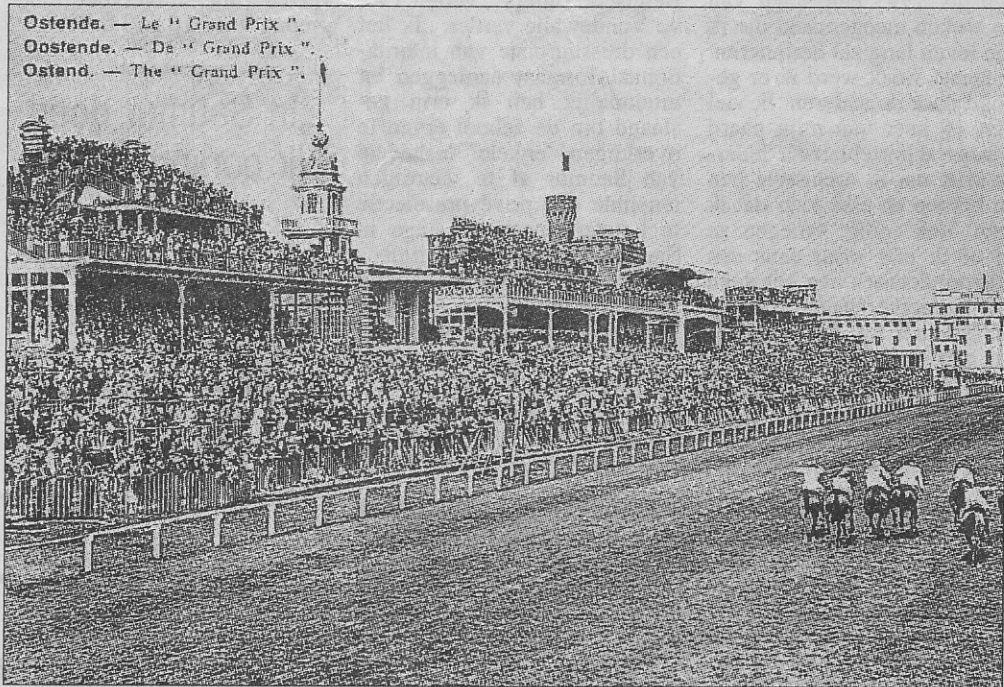

Op en rond de Wellingtonrenbaan

Meer dan 100 jaar lang was de Wellingtonrenbaan één der grootste toeristische troeven van Oostende. Van zodra het zomerseizoen in aantocht was, werd het terrein van de 'paardenkoers' opgefleurd met honderden geraniums. Er werd geschilderd en gepoetst van aan de tribunes tot in de paardenstallen.

In de omgeving van de Wellington werden vele gemeubelde kamers of appartementen in gereedheid gebracht om trainers, jockey's, staljongens, bookmakers en ander personeel van de renbaan te huisvesten. Vooral het kwartier tussen de Sportstraat en de Koninginnelaan was hiervoor bekend en befaamd.

Ook werden iedere ochtend bijzondere sportkranten door krantenventers te koop aangeboden langs de dijk en het stadscentrum. Oude Oostendenaars zullen zich de roep „Sport-élevage - Sportman” nog wel herinneren.

Een beeld van de Grote Prijs van Oostende uit 1938.

Met paard en koets

De Oostendse koetsiers, in de dertiger jaren met zo'n 150-tal, hadden door de Wellington een goede bijverdiensite. Ze dreven hun koets van het station of het hotel naar de renbaan met een ongelooflijke snelheid om zo vlug mogelijk een tweede of zelfs derde rit te kunnen maken. Voor voet-

gangers was de Koningin Astridlaan tussen 14 u. en 14 u.30 levensgevaarlijk. In de periode van Leopold II noemde deze laan Avenue des Courses met als Vlaamse, nooit gebruikte, naam Koerslaan.

Ook Mariakerke kreeg enkele maanden per jaar een ander uitzicht. Het trainingveld, waar in de omgeving tiental-

len stallen van privé-eigenaars aan de bezitters van koerspaarden werd verhuurd, leefde met de Wellington mee. Deze paardenboxes gaven aanleiding tot de benaming, wellicht met enige spot, „Boxegem”, zoals nu nog een deel van Mariakerke soms wordt genoemd. Dit terrein lag toen nog voor het grootste deel op Steens grondgebied.

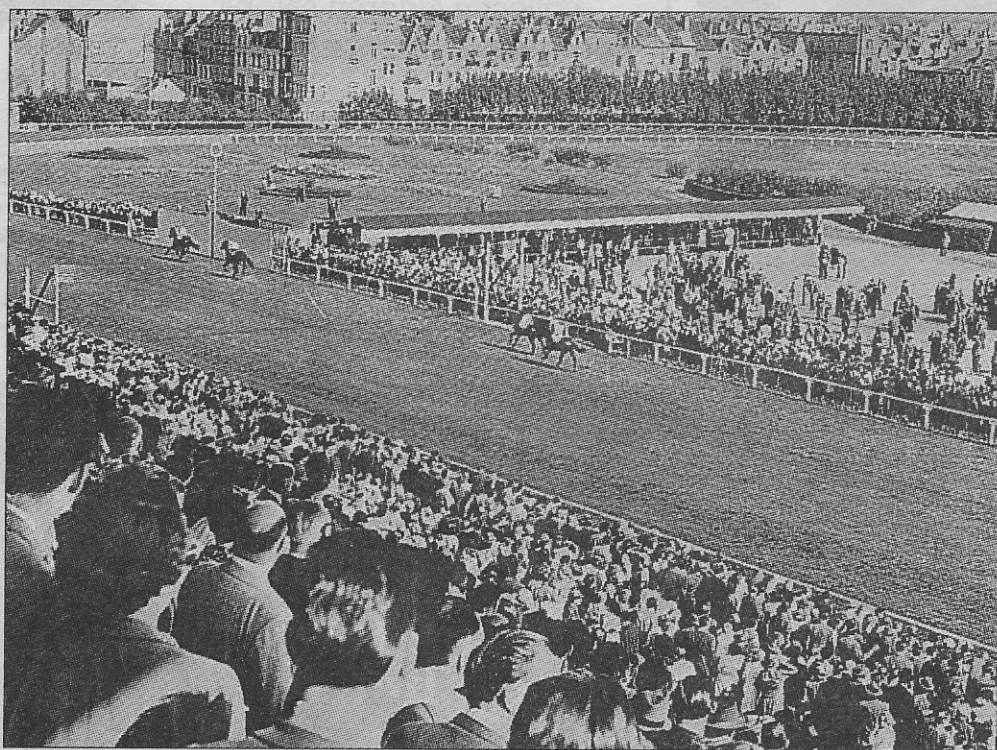
De Mariakerkenaars van die wijk waren gedurende vele jaren het best op de hoogte van alles wat er rond de paardensport te gebeuren viel. Het was daar, zoals men ons nog deze week bevestigde, dat iedereen 's ochtends al wist dat een bepaald paard niet te kloppen was en ook 's avonds kon vertellen waarom het toch geklopt was.

Vergane glorie ?

Al die 'mensen van de Koers' kon men gemakkelijk aan twee dingen herkennen: de stukgelezen koerskrant die ze om de vijf minuten raadpleegden en hun verrekijker, onontbeerlijk om alles van dichtbij te kunnen volgen.

Komt de grote luister van de Wellingtonrenbaan nog eens terug, zoals in vroegere tijden toen koningen, prinses en andere luisterrijke figuren als bijzondere genodigden op de renbaan van Oostende verschenen ?

(Omer Vilain)

Ook na 1950 kende de Wellingtonrenbaan nog hoogdagen.